అవసరం

ఎంత ఆలోచించినా జానకి చేసిన దుర్మార్గమూ, నీచత్వమూ, అసహ్యమూ ఏమిటో అర్థం కావటంలేదు. ఇన్నాళ్ళ బంధాలు-అనుబంధాలు, ఇష్టాలు-అయిష్టాలపై బోలెడన్ని అనుమానాలు వస్తున్నాయి-విజయకి.

రక్త సంబంధీకులు....

సరిగ్గా మూడేళ్ళ క్రితం జానకికి ఏ సంబంధమూ కుదరటంలేదని భూకంపం వచ్చినంత తల్లక్రిందులయిందీ ఈ రక్తసంబంధీకులే!

సంబంధం నిశ్చయం అయి పెళ్ళి జరిగి, అప్పగింత లప్పుడు కంటినీటితో బెంగపడిందీ ఈ రక్తసంబంధీకులే!

పెళ్ళయి సంవత్సరం తిరగకుండా యాక్సిడెంట్‌లో భర్తని పోగొట్టుకున్న జానకిని చూసి కన్నీరు మున్నీరుగా వస్తున్న దుఃఖాన్ని దిగమింగుతూ ఆమెకి అండగా

నిలిచిందీ ఈ రక్తసంబంధీకులే!

ఈరోజు ఆ జానకి చావుబతుకుల మధ్య ఆస్పత్రిలోవుంటే అసహ్యించుకుంటూ జానకి బతకాలని ప్రార్థనలు చేస్తున్నదీ ఈ రక్తసంబంధీకులే.

జానకికి క్యారేజ్ తీసుకొని ఆసుపత్రికి బయలుదేరినప్పట్నుంచీ విజయ మనసు అదేపనిగా గతంలోకి పోతోంది.

ఆరు నెలల క్రితం ఓ శనివారం రాత్రి అన్నం తిననని మారాం చేస్తున్న చిన్న కూతురికి జాబిల్లిని చూపిస్తూ పెరట్లో అటూ ఇటూ తిప్పుతూ అన్నం తినిపిస్తూంది విజయ.

"విజయా....విజ....యా" హడావుడిగా వచ్చాడు శ్రీధర్.

ఏంటని ఆమె అడిగేలోగా "త్వరగా వడ్డించెయ్" అన్నాడు.

"ఒక్క నిమిషం. పాపకి తినిపించి పెడతాను. మధ్యలో ఆపితే మరి తినదు" అంది విజయ.

"అబ్బా! నేను త్వరగా వెళ్ళాలి"

"జానకిని పెట్టమనండి" అంది విజయ.

"అలాగే" అంటూ వెళ్ళినవాడు వెళ్ళినట్టే వెనక్కి తిరిగొచ్చి "తలనొప్పిగా వుందట పడుకొంది. అన్నం పెట్టమని నేను అడగలేదు" అన్నాడు.

'అటూ ఇటూ పదిసార్లు తిరిగే బదులు వడ్డించుకోవచ్చుగా. వడ్డించుకోడు. ఈ మధ్య జానకి ఎందుకో దిగులుగా, విసుగ్గా వుంటోంది' అనుకొంటూ పాపకి ఓ చేత్తో తినిపిస్తూనే మరో చేత్తో శ్రీధరకి వడ్డించింది.

త్వరత్వరగా తింటున్న అతనిని చూస్తూ "ఏంటా హడావుడి" అడిగింది విజయ.

"సినిమాకి"

"ఏ సినిమా?"

"ఇన్‌డీసెంట్ ప్రపోజల్"

"అవునా...నేనూ వస్తాను"

"ను....వ్వా"

"ఏం"

"నీకు అసలు ఆ సినిమా గురించి ఏమైనా తెలుసా?"

"మీకేం తెలుసు?"

"హాట్ హాట్ సీన్స్ వున్నాయంట. ఫ్యామిలీ లేడీస్ రాకూడదు" అన్నాడు శ్రీధర్.

"ఫ్యామిలీ జెంట్స్ వెళ్ళొచ్చా" పాపకి మంచినీళ్ళు పడుతూ అడిగింది.

"మగవాళ్ళు ఏమైనా చూడొచ్చు"

"సినిమా చూడటానికి ఆడమగా ఏంటి? నేనూ వస్తాను"

"చూడు విజయా! నీకు బ్లూఫిలిం చూడాలని వుంటే నేను క్యాసెట్స్ తీసుకువస్తాను. ఇంట్లో అందరూ నిద్రపోయాక ఇద్దరం చూద్దాం. అంతేకాని ఇలా థియేటర్స్‌లో కాదు" అన్నాడు శ్రీధర్.

"మీరంతా ఏది చూసి ఆనందిద్దాం అనుకుంటున్నారో దాని కోసం కాదు నేను ఆ సినిమా చూస్తానంటోంది. విలువల వ్యత్యాసం ఏ స్థాయిలో వుందో చూద్దామని" అంది విజయ.

"విలువలూ, వ్యత్యాసమా?! నీ తలకాయ. మజ్జిగ పొయ్" విసుక్కున్నాడు శ్రీధర్.

"మధ్యలో నా తలకాయ్ ఏం చేసింది. సరిగ్గా మాట్లాడటం కూడా రాదు"

"ఏంటీ" గయ్‌మని శ్రీధర్ లేవబోతోంటే బయట నుంచి ఇల్లు ఎగిరిపోయేలా అరుపులు వినిపించాయ్.

విజయ చప్పున బయటికి వచ్చింది. వెనకే శ్రీధరూ వచ్చాడు.

పక్క పోర్షనులో అద్దెకి వుంటున్నవాళ్ళపై కేకలేస్తోంది జానకి.

"ఇది ఇల్లనుకుంటున్నారా? సినిమా హాలనుకుంటున్నారా? టి.వి. అంత సౌండ్ పెడతారేంటి? తల బద్ధలైపోతోంది" అని అరుస్తోంది జానకి.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పినా వాళ్ళకి లెక్కలేదన్నయ్యా! నువ్వయినా చెప్పు"

అంది జానకి.

నిజానికి అంతగా మందలించాల్సిన స్థాయిలో వాళ్ళు టి.వి.సౌంట్ పెట్టటం లేదు. కొత్తగా పెళ్ళయిన జంట. అన్యోన్యంగా వుంటున్నారు. ఆర్థికంగా సామాన్యులే కాని నిజమైన నవ్వు నవ్వగలిగేవారే.

'తలనొప్పి అని ముసుగు పెట్టి పడుకున్న జానకికి ఇంతలా కేకలేసే వోపిక ఎలా వచ్చిందో' అనుకొంది విజయ.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి మీకు? వారం రోజులు టైమ్ యిస్తున్నాను. ఇల్లు ఖాళీ చేసేయండి" అన్నాడు శ్రీధర్.

విజయకి ఆ అన్నాచెల్లెళ్ళ వరసేం నచ్చలేదు. జానకి ఎందుకలా వాళ్ళతో అయినదానికి కానిదానికి గొడవపెట్టుకుంటుందో విజయకి అర్థం కావటం లేదు.

శ్రీధర్ సినిమాకి వెళ్ళిపోయాడు.

పాపని నిద్రపుచ్చి విజయ జానకి గదిలోకి వచ్చి "అన్నం పెట్టనా" అని అడిగింది.

"వద్దు. ఆకలిగా లేదు" అంది జానకి.

"పాలు ఇవ్వనా"

"వద్దు"

విజయకి జానకి దిగులు ఏంటో అర్థం కాలేదు. ఏదైనా తాగమనో, తినమనో ఎలా బ్రతిమాలాలో తెలియటం లేదు. జానకి భర్తపోయిన కొత్తలో ఏం తినకుండా ఏడుస్తూ పడుకుంటే శ్రీధర్, అతని తల్లి విశాలాక్షి, అక్కయ్య, చెల్లెళ్ళూ, తమ్ముడూ అంతా బ్రతిమాలి బ్రతిమాలి తినిపించేవారు. విజయకి బ్రతిమాలటం చేతకాక మౌనంగా వుండిపోయేది.

విజయ తిని వంటిల్లు సర్ది హాల్లోకి వచ్చింది. జానకి టి.వి. చూస్తోంది.

"తలనొప్పి తగ్గిందా?" అడిగింది విజయ.

"ఆ"

"ఏమైనా తింటావా"

"వద్దు"

విజయ మరేం మాట్లాడకుండా మధ్యాహ్నం చదువుతూ మధ్యలో ఆపిన 'ముక్తి' నవల తీసుకొని తన గదిలోకి వెళ్లి మంచంపై పడుకొని చదువుతోంది.

'వదిన ఎంత అదృష్టవంతురాలో, ఏ చికాకులు వుండవు. మంచి భర్త, ఇద్దరు పిల్లలు. వంట చేయటం, పిల్లలని చూసుకోవటం, పుస్తకాలు చదువుకోవటం. మంచి వుద్యోగం. తెలుగు లెక్చరర్. తన జీవితమూ వుంది. ఎందుకూ? పద్దెనిమిదేళ్ళకి పెళ్ళి అయింది. యాక్సిడెంట్‌లో అతను పోయాడు. ఇంటికి వచ్చింది. ఇంటర్ మీడియట్‌లో ఆగిపోయిన చదువుని కంటిన్యూ చేయించారు-యింటిల్లిపాది. కాలేజ్‌లో కూడా విసుగ్గా అనిపించేది. క్లాసులో తనొక్కదానికే పెళ్ళి అవ్వటం, భర్తపోవటం జరిగింది. ప్రతి అమ్మాయి కళ్ళల్లో, మాటల్లో పెళ్ళి పట్ల ఎన్నెన్నో ఆశలు, కోరికలు. తనని చూసి అంతా జాలిపడేవారు. పంతొమ్మిదేళ్ళకే జీవితం ముగిసి పోయినట్టు మాట్లాడేవారు. ఆనంద్ పోయిన బాధ వుంది. జీవితం పట్ల ఇష్టమూ వుంది. కానీ ఇంట్లోవాళ్ళూ, బయటవాళ్ళూ కూడా చదువుకోవడం కేవలం వుద్యోగం కోసమన్నట్లు మాట్లాడేవారు. బాగా చదువుకోవాలని పెళ్ళికి ముందునుంచీ వుండేది.

డిగ్రీ పూర్తికాగానే కిండర్‌గార్డెన్ స్కూల్లో టీచర్ వుద్యోగం వచ్చింది. ఇంకా చదువుకోవాలనే కోరిక వుద్యోగం రాగానే తీరకుండా పోయింది. ఇంకా పై చదువులు వద్దనేశారు ఇంట్లో. ఉదయం లేవటం, రెడీ అయి ఆఫీసుకి వెళ్ళటం, సాయంత్రం ఇంటికి రావటం, టీ తాగి టి.వి. చూడటం, తినటం, పడుకోవటం- ఇంతేనా జీవితం. తనకంటూ ఓ ఇల్లు లేదు. వేరే వుండటానికి ఇంట్లో ఒప్పుకోరు. ఇది అన్నయ్య ఇల్లు. పిల్లల్ని చూస్తుంటే ఎంతో ముద్దుగా అనిపిస్తారు. తనకీ సొంత పిల్లలుంటే? ఎలా వస్తారు? మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటే? ఎవరు చేసుకుంటారు? అసలు పెళ్ళి ఎవరు చేస్తారు' ఆలోచిస్తూ వదిన గదిలోకి వచ్చింది జానకి.

విజయ పుస్తకం చదువుతుండటం చూసి "ఏం నవలా" అడిగింది జానకి.

"ముక్తి" అంది విజయ.

"ఎవరికి" చప్పున పైకి అనేసింది జానకి.

విజయ కాస్త పరిశీలనగా జానకి వేపు చూసింది. జానకి ఎందుకిలా ఏమిటోలా వుంటుంది. అడిగితే చెపుతుందా? ఓ వారం ఆగితే? అప్పటికీ ఇదే ధోరణిలో వుంటే అడగొచ్చు.

"ఆకలేయడం లేదూ? కాసిన్ని పాలు తాగు" అంటూ మంచం మీద నుంచి లేచి వెళ్లి పాలు వెచ్చచేసి తీసుకొచ్చి జానకికి ఇచ్చింది.

పాలు తాగుతూ "ఆ ముక్తి కథ చెప్పు" అంది జానకి.

"చెపితే బాగుండదు. చదువు" అంది విజయ.

ఇదివరలో జానకి పుస్తకాల గురించి అడగటం విజయ చెప్పటం జరిగింది. కాని జానకి వాటిని ఎప్పుడూ చదవలేదు. జానకి గడియారం వేపు చూసింది.

పదకొండు గంటలవుతోంది.

ఈ వేళప్పుడు యింత స్థిమితంగా మాట్లాడుతుంది. అదే అన్నయ్య వుంటే ఈపాటికి ఈ గది తలుపులు మూసుకుపోయి వుండేవి. ఆలోచిస్తూ జానకి కూర్చున్న చోటనే కాస్త వెనక్కి జరిగి పక్కపై వాలింది. జానకి నిద్రలోకి జారుకొంది. విజయ లైట్ తీసేసి పక్కపై వాలింది.

సినిమా నుంచి తిరిగి వచ్చిన శ్రీధర్‌ని హాల్లో పడుకోమంది విజయ. శ్రీధర్ కాసేపు పడుకున్నాడు. నిద్రపట్టలేదు. గదిలో నిద్రపోతున్న విజయని నిద్రలేపి హాల్లోకి రమ్మన్నాడు. విజయ గది తలుపు బోల్ట్ పెట్టి హాల్లోకి వచ్చింది.

జానకికి మధ్యలో మెలకువ వచ్చింది. మంచంపై విజయ కనిపించలేదు. గడియారం వేపు చూసింది. రెండున్నర అయింది. వేసివున్న తలుపు వేపు చూస్తూ చిన్నగా నిట్టూర్చింది జానకి.

వైవాహిక జీవితంలో అనుభవించిన దగ్గరితనం గుర్తొచ్చింది. జానకికి మరి నిద్రపట్టలేదు.

తను మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటే? ఇంట్లో ఆ విషయం ఎవ్వరికీ పట్టదేం? ఆలోచనలతో తెల్లారింది. జానకి సోమరిగా మంచంపై పడుకొనే వుంది.

విజయ లేచి ఎప్పటిలా త్వరత్వరగా పనులన్నీ పూర్తి చేసింది.

కథా నిలయం

పెద్దపాపని రెడీ చేసి స్కూల్‌కి పంపించింది. చిన్నపాపని రెడీ చేసి తను రెడీ అయి కాలేజీకి బయలుదేరింది. అప్పటికీ జానకి యింకా పక్క మీద నుంచి లేవలేదు. విజయ కాలేజ్‌కి వెళ్ళే ముందు జానకి దగ్గరికి వచ్చి "వంట్లో బాలేకపోతే ఆఫీసుకి వెళ్ళకు" అంది.

"బానే వుంది. వెళతాను" అంది జానకి.

విజయ కాలేజ్‌కి వెళ్ళిపోయింది. జానకి పక్క దిగి ఆఫీసుకు వెళ్ళాలని రెడీ అవుతోంటే కాలింగ్ బెల్ మోగింది. జానకి తలుపు తీసింది.

ఎదురుగా రమేష్, దూరపు బంధువు. వరసకి అత్తకొడుకు.

"ఆఫీసు పనిపై వచ్చాను. విజయక్క ఏది? బావ ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయారా?" అంటూ ప్రశ్నలు వేశాడు.

జానకి అన్నిటికీ జవాబులు చెప్పి అతనికి కాఫీ కలిపి యిచ్చింది. స్నానానికి వేడినీళ్ళు అమర్చింది. అతను స్నానం చేసొచ్చాడు. "అన్నం తినేస్తారా? టిఫిన్ ఏమైనా చేయనా?" అడిగింది.

"అన్నం తినేసి వెళతాను" అన్నాడు.

జానకి వడ్డించింది.

"నువ్వు తినేశావా" డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర కుర్చీని కాస్త బయటకి లాగి కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"తినలేదింకా"

"నువ్వూ పెట్టుకో"

"తర్వాత తింటాను"

"తర్వాతెప్పుడు? ఒక్కదానివి ఏం తింటావ్. పెట్టుకో!" చనువుగా చెయ్యి పట్టుకులాగాడు.

జానకి వొళ్ళు ఝల్లుమంది.

మౌనంగా వడ్డించుకుంది. రమేష్ తిని ఆఫీసుకివెళుతూ-

"సాయంత్రం వచ్చేసరికి ఐదవుతుంది. బావగారు వస్తే చెప్పు" అని వెళ్ళిపోయాడు.

ఎలానూ ఆలశ్యం అయిందని మొత్తానికి ఆఫీసు మాని టి.వి.

ముందు కూర్చుంది. అప్పుడప్పుడు అప్రయత్నంగా ఆమె చూపులు రమేష్ పట్టుకొన్నచేతి వేపు వాలుతున్నాయి.

వొంటి గంటన్నర అవుతుండగా ఇంటికి వచ్చిన విజయ జానకిని ఇంట్లో చూసి "వొంట్లో బాగోలేదా" అడిగింది.

"బానే వుంది" అంటూ రమేష్ వచ్చిన విషయం చెప్పింది.

నాలుగున్నర అవుతుండగా టి.వి. ముందునుంచి లేచి ఇంటిలో కాస్త చెల్లాచెదురుగా వున్న వస్తువులన్నీ ఎక్కడివక్కడ సర్దింది. స్నానం చేసి స్టార్చ్ పెట్టిన కాటన్ చీరని నీట్‌గా కట్టుకొంది. ముఖానికి పల్చగా పౌడర్ రాసుకొని, బొట్టు, కాటుక పెట్టుకుంది. అద్దంలో ముఖాన్ని రెండు మూడుసార్లు చూసుకొని వచ్చి టి.వి.ముందు కూర్చుంది. కానీ, ఆమె చూపులు వీధి గుమ్మానికి అతుక్కుపోయాయి.

శ్రీధర్ యింటికి వచ్చాడు. విజయ అతనికి కాఫీ అందిస్తూ రమేష్ వచ్చిన విషయం చెప్పింది. ఆరున్నరకి రమేష్ వచ్చాడు. కాఫీ ఇచ్చింది. రమేష్, శ్రీధర్ కబుర్లలోపడ్డారు. భోజనాల వేళప్పుడు విజయ శ్రీధర్‌కి, రమేష్‌కి ముందు వడ్డించింది.

తమని వాళ్ళతో కూర్చోమని రమేష్ అడుగుతాడేమోనని ఆశపడిన జానకికి నిరాశే మిగిలింది. రాత్రి పది అవుతోంటే శ్రీధర్ రమేష్‌ని "పడుకుంటావా" అని అడిగాడు.

"ఆ" అన్నాడు రమేష్.

అంతా నిద్రపోయినా జానకికి నిద్రపట్టలేదు. ఏదో ఒక సమయంలో దొంగపిల్లిలా రమేష్ తన గదిలోకి వస్తాడేమో, నిద్రపోయాననుకొని బుగ్గపై చిన్నగా ముద్దు పెడతాడేమో- వస్తాడా....యిస్తాడా...ఆలోచనలు- ఊహలతో తెల్లారగట్ట నిద్రలోకి జారుకుంది జానకి.

రెండు రోజులు గడిచాయి. జానకి రమేష్‌తో చనువుగా మాట్లాడడం, చేరువగా తిరగడం శ్రీధర్ గమనించాడు. జానకిపై కోపం వచ్చింది. ఎలా వారించాలో తెలీలేదు.

"రమేష్‌తో చనువుగా వుండొద్దని జానకికి చెప్పు" అని విజయతో చెప్పాడు శ్రీధర్.

"మీదంతా చాదస్తం. మాట్లాడితేనే తప్పా" అని విసుక్కుంది విజయ.

"నీదంతా బరితెగించినతనం. నీతో చెప్పటమే తప్పు" ఆమె కంటే పదిరెట్లు విసుక్కున్నాడు శ్రీధర్.

మర్నాడు సాయంత్రం శ్రీధర్ యింటికి వచ్చేసరికి జానకి, రమేష్ క్యారమ్స్ ఆడుతున్నారు.

శ్రీధర్‌కి విజయ మీద గొప్ప కోపం వచ్చేసింది.

"విజయా....విజయా...."అరుస్తూ వంటింటి వేపు వెళ్ళాడు. పెరట్లో పిండి రుబ్బుతూ విజయ కనిపించింది.

"ఎప్పుడు వంటింట్లోనో, పెరట్లోనో తగలడతావేం. కాస్త ఇంటినీ, ఇంట్లోని మనుష్యుల్నీ పట్టించుకునేదేమైనా వుందా?" అని అరిచాడు.

"మిక్సీలో వేసిన పప్పుతో చేసిన ఇడ్లీలు మీకు ఇష్టం వుండవుగా. రోటి పచ్చళ్ళు తప్ప తినరుగా. వంటింట్లోనో, పెరట్లోనో కాక ఈ పనులన్నీ ఎక్కడ చేస్తాం. సరేకాని ఎందుకలా అరుస్తున్నారు?" పప్పు రుబ్బుతూనే అడిగింది విజయ.

"వాళ్ళిద్దరూ క్యారమ్స్ ఆడుతున్నారు"

"ఎవరిద్దరూ"

"జానకి, రమేష్"

"ఆడనివ్వండి"

"నీకు ఆటలాగుంది. ఏమైనా అయితే ఎంత కష్టం"

"ఏమవుతుంది?"

"జరగకూడనిదేదైనా జరిగితే...."

రుబ్బిన పిండిని గిన్నెలోకి తీస్తూ "జానకికి ఇష్టమయితే మళ్ళీ పెళ్ళి చేద్దాం" అంది విజయ.

"మళ్ళీ పెళ్ళా? ఎవరు చేసుకుంటారు. అన్నీ వున్నవాళ్ళకి ఒక్కపెళ్ళి కావటమే కష్టంగా వుంటే, భర్తపోయిన తనని ఎవరు చేసుకుంటారు? మొదటి పెళ్ళికి ఇచ్చిన కట్నం వాళ్ళు తిరిగి ఇవ్వలేదు. బోల్డంత డబ్బు ఖర్చుచేశాం. తిరిగి జానకి పెళ్ళి ఖర్చులు భరించే స్థితిలో వున్నామా?

ఇంకా పెళ్లి కావలసిన చెల్లెళ్లు ఇద్దరున్నారు కదా. నువ్విలా లేనిపోని ఆలోచనలు చేయకు. కాస్త జానకిని కనిపెట్టుకొని వుండు" అని శ్రీధర్ ఇంట్లోకి వెళ్ళి "పాపతో కాస్త హోమ్‌వర్క్ చేయించమంది మీ వదిన. తనకి ఇంకా పని తెమల్లేదంట" అన్నాడు జానకితో.

ఎప్పుడూ పాపతో హోమ్‌వర్క్ విజయే చేయిస్తుంది. ఇవాళ కొత్తగా శ్రీధర్ అలా చెపుతూంటే జానకికి కాస్త ఆశ్చర్యం వేసింది.

"వదిన చెప్పిందా" అడిగింది.

"ఆ"

"అదేంటి ఇందాకే పాపతో హోమ్‌వర్క్ చేయించింది కదా" అంది జానకి.

శ్రీధర్‌కి చిర్రెత్తుకొచ్చింది.

"ఏమో నాకేం తెలుసు. పోయి ఆవిడనే అడుగు" అన్నాడు.

జానకి తప్పనిసరిగా బోర్డ్ ముందు నుంచి లేవాల్సి వచ్చింది. వంటింటి గుమ్మం దగ్గర నిలబడి "ఏమైనా పనుందా వదినా" అడిగింది.

మినపపిండిలో రవ్వ కలుపుతున్న విజయ తల తిప్పి చూసి "ఏం లేదు. ఎవరు గెలిచారు" నవ్వుతూ అడిగింది.

జానకికి అన్నయ్య తనని కావాలనే అక్కడ నుంచి పంపించివేశాడని అర్థం అయింది. తిరిగి హాల్లోకి వెళ్ళి ఆడే ధైర్యం చేయలేకపోయింది.

భోజనాలు చేసి అంతా పడుకున్నారు. పక్కమీదైతే వాలింది కాని జానకీకి నిద్ర రావటం లేదు.

మగవాళ్ళతో కాస్త చనువుగా మాట్లాడటం అన్నయ్య భరించలేడు. ఇంతకు ముందు అన్నయ్య స్నేహితులు ఎవరైనా వచ్చినప్పుడు, వాళ్ళతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు కూడా ఇలాగే పంపించేశాడు. ఏమనుకుంటున్నాడు. ఎప్పుడు కాపలా కాస్తున్నట్టే వుంటాడు. ఇంతేనా జీవితమంతా? చదువు, ఉద్యోగం, సంపాదన-ఇంతేనా బతుకంటే. కాదు. వీటన్నిటి నుంచి భౌతిక జీవితం సుఖంగానే సాగుతోంది. కాని మనసులోని ఆనంద విషాదాలకి, అనుభూతి నిండిన అనుభవాలకీ హేతువు ఏదో వుంటుంది కదా. అదే కావలసింది. ఇంట్లోవాళ్ళు చేసిన పెళ్లి, తప్పనిసరి పరిస్థితిలో చదివించిన చదువు, దొరికింది కదాని చేయిస్తున్న వుద్యోగం- ఏదీ తనలోని ఇష్టాలకి

రూపం కాదు. తన ఇష్టాలకీ కోరికలకీ చోటు లేదా ఈ జీవితంలో? మనసూ శరీరమూ కోరుకునే వాటికి స్థానం లేదా?

అలికిడి అయితే తల తిప్పి చూసింది జానకి. గుమ్మం దగ్గర శ్రీధర్. ఆమె గదిలోనే వుండడం చూసి తిరిగి తన గదిలోకి వెళ్లి పడుకున్నాడు.

అప్పుడొచ్చింది జానకికి దుఃఖం.

ఎందుకింత కాపలా? ఇంతేనా ఎప్పుడూ? ఈ కాపలా తప్పదా?

"విజయా"- నిద్రపోతున్న విజయని లేపాడు శ్రీధర్.

"ఏంటండి?"

"జానకి గదిలో పడుకో"

"ఏంటి?"

"జానకి ఏం చేస్తుందో ఇప్పుడే చూసొచ్చాను. నిద్రపోతోంది. ఎందుకైనా మంచిది, నువ్వెళ్లి అక్కడే పడుకో" అన్నాడు.

ఏం మనిషి? మనిషంత మనిషికి కాపలా ఏంటి? రోజు రోజుకి మతిపోతున్నట్టుంది. శ్రీధర్ తండ్రిదీ ఇదే బుద్ధి. ఎప్పుడూ కాపలా కాస్తున్నట్టే వుంటారు.

"చూడండి. జానకి చిన్న పిల్లేం కాదు. తన జీవితాన్ని తాను నిర్ణయించుకోగలదు. నా కాపలా, మీ పహరా ఏం అక్కరలేదు" అంటూ అటు తిరిగి పడుకొంది.

శ్రీధర్ శాంతంగా వుండలేక తిరిగి వెళ్ళి జానకిని చూసివచ్చాడు.

రెండు రోజుల తరువాత రమేష్ వెళ్ళిపోయాడు. జానకి ఉత్సాహం అణగారి పోయింది.

పాపకి చదువు చెపుతోంది విజయ. వీధిలోంచి కేకలు. విజయ బయటికి వచ్చింది. పక్కవాళ్ళతో టి.వి.సౌండ్ ఎక్కువగా వుందని గొడవ పెట్టుకుంటోంది జానకి.

వారం రోజులుగా లేని గొడవ తిరిగి మొదలు. శ్రీధరూ నోరు పారేసు కుంటున్నాడు.

విజయ నిట్టూర్చింది.

◆◆◆

అద్దెకి వున్నవాళ్ళు యిల్లు ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయారు. కొత్తవాళ్ళు వచ్చారు. వాళ్ళకి ఇద్దరు అబ్బాయిలు. పెద్దబ్బాయికి పెళ్ళయి రెండేళ్ళు అయిందట. శ్రీకాకుళంలో వుంటున్నాడు. రెండో అబ్బాయి బి.ఇ. చదువుతున్నాడు. అమ్మాయి బి.యస్సీ. చదువుతోంది.

రెండో అబ్బాయి మాధవ్‌కీ జానకికి మాట కలిసింది. చూపు కలిసింది. అవకాశం దొరికినప్పుడంతా మధ్యాహ్నం వేళ జానకి స్కూల్ నుంచి రాగానే కలుసుకొంటున్నారు ఇంట్లోనే. జానకికి ఈ స్నేహం - దగ్గరితనం ఎంతో సంతోషాన్ని, మరెంతో ఉత్సాహాన్ని కలిగించాయి.

దసరా సెలవలకి శ్రీధర్ తల్లిదండ్రులు, చెల్లెళ్ళు, తమ్ముళ్ళు వచ్చారు. ఇల్లంతా సందడిగా వుంది. విజయకి సెలవులు వుండడంతో ఇంతమందికీ వండిపెట్టడానికి కాస్త తీరిక చిక్కింది. వీళ్ళంతా వచ్చిన రెండు మూడు రోజులు జానకి బాగానే వుంది. నాలుగో రోజు నుంచి ఆమెలో విసుగూ, చికాకూ. వీళ్ళంతా వుండడం వలన మధ్యాహ్నం వేళ మాధవ్‌ని కలవడానికి వీలుకావడం లేదు. మరో రెండు రోజులు గడిచేసరికి అతనితో మాట్లాడకుండా వుండలేని స్థితిలో, జానకి రాత్రి అంతా నిద్రపోయాక మెల్లగా పెరటి తలుపు తీసుకొని వెళ్ళింది. ముందుగా అనుకున్న ప్రకారం మాధవ్ ఆమె కోసం నూతి చప్టా దగ్గర ఎదురుచూస్తున్నాడు. ఓ మూలకి కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. ఇలా రెండు రోజులు గడిచాయి.

ఓ రోజు రాత్రి నిద్ర మధ్యలో మెలకువ వచ్చిన విశాలాక్షికి పక్క మీద కూతురు కనిపించలేదు. బాత్రూమ్‌కి వెళ్ళి వుంటుందేమోననుకొంది. ఐదు నిమిషాలు గడిచాయి, అయినా జానకి రాలేదు. పక్క మీద నుంచి లేచి చూస్తే బాత్రూమ్‌లో దీపం వెలగడం లేదు. హాల్లోకి వచ్చింది. అక్కడా లేదు. హాల్లో నిద్రపోతున్న జానకి ఇద్దరు తమ్ముళ్ళూ, తండ్రి అలికిడికి మేలుకున్నారు.

జానకి పక్క మీద లేదు. వీధి తలుపు వేసుంది. ఏమయింది? ఆత్రుతగా శ్రీధర్ గది తలుపు తట్టారు. శ్రీధర్ విజయా లేచారు. శ్రీధర్ వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు. పెరటి తలుపు గడి తీసుంది. తలుపు తీశాడు.

ఇంటివేపు వస్తూ మాధవ్, జానకి. దగ్గరగా చాలా దగ్గరగా. జానకి భుజాల చుట్టూ మాధవ్ చేతులు.

అటు వాళ్ళిద్దరూ... ఇటు వీళ్ళంతా శిలాప్రతిమలయ్యారు. అందర్లోకీ ముందు శ్రీధర్ తేరుకొని విసురుగా జానకి వేపు వెళ్ళి ఆ చెంపా ఈ చెంపా ఎడాపెడా వాయించేశాడు. విజయ చప్పున ముందుకు వెళ్ళి "ఏంటిది? మీకేమైనా మతిపోయిందా" అంటూ శ్రీధర్ చేతుల్లోంచి జానకిని విడిపించింది.

"అసలు నిన్ను అనాలి. ఏం చేస్తున్నావ్? నీకు ఇంట్లో అస్సలు బాధ్యత లేదు" అంటూ విజయ జుట్టు గుప్పిట బిగించి తల వంచి వీపుపై పిడికిలితో ధన్‌ధన్‌మని బాదాడు.

"ముదనష్టపుదానా" అంటూ విశాలాక్షి వెక్కెక్కి ఏడవటం మొదలు పెట్టింది. తమ్ముళ్ళ చూపుల్లో అసహ్యం. నోటికి హద్దూపద్దూ లేకుండా విజయని, జానకిని, కలిపి తిడుతున్నాడు శ్రీధర్ తండ్రి రామనాథం.

మాధవ్ కాస్త తేరుకొని ఇంటి వేపు వెళుతుంటే ఈ అరుపులకి మేలుకున్న అతని తల్లిదండ్రులు, చెల్లెలు బయటికి వచ్చారు.

"అద్దెకి వున్నవాళ్ళు ఇలాగేనా ప్రవర్తించేది. మర్యాదస్తులు అనుకొన్నాను" వాళ్ళపై విరుచుకుపడ్డాడు శ్రీధర్.

పరిస్థితి ఏమిటో అర్థంకాని మాధవ్ తల్లిదండ్రులు శ్రీధర్ కేకలకి ముందు తెల్లబోయారు. అంతలోనే తేరుకొని "విషయం ఏమిటో చెప్పకుండా ఎందుకలా నోరు పారేసుకుంటారు" అంది మాధవ్ తల్లి వర్ధిని.

"ఆడపిల్లలతో ఇలానేనా ప్రవర్తించేది" అన్నాడు శ్రీధర్.

"మొగుడుపోయినవాళ్ళ వెంటపడాల్సిన అవసరం నా కొడుకుకేం లేదు. ముందు మీ అమ్మాయిని అదుపాజ్ఞలలో పెట్టుకోండి" అన్నాడు మాధవ్ తండ్రి.

విజయకి ఎవ్వరి తరహా నచ్చలేదు. ఇంకా యిలాగే వూరుకుంటే అందరూ జానకిని మాటలతో, చూపులతో చంపేస్తారనిపించింది.

"జానకీ! పదమ్మా లోపలకి. మాధవ్ మీరు కూడా వెళ్ళండి. నడవండి అంతా. రేప్పొద్దున మాట్లాడుకోవచ్చు. పదండత్తయ్యా" అంటూ జానకిని బలవంతంగా లోపలకి తీసుకువెళ్ళింది విజయ.

ఓ గ్లాసు మంచినీళ్ళు జానకితో తాగించి "పడుకో. వాళ్ళ మాటలేం

పట్టించుకోకు" అని జానకి గదిలోంచి బయటకి వచ్చింది.

అప్పటికి జానకి తండ్రి, తమ్ముళ్ళు హాల్లో వారి వారి పక్కలపై వాలారు. శ్రీధర్ గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. విశాలాక్షి గోడకి ఆనుకోని నేల మీద కాళ్ళు చాపుకొని కూర్చుని ఏడుస్తూనే వుంది!

"అత్తయ్యా! ఎందుకలా బాధపడతారు. వెళ్ళి పడుకోండి" అంది విజయ.

"నీకేంతల్లీ. ఎన్నయినా చెపుతావ్? కన్నకూతురైతే యిలాగే మాట్లాడ తావా? సొంత చెల్లెలైతే యిలానే పట్టించుకోకుండా వదిలేస్తావా?" విజయని దులిపేసింది విశాలాక్షి.

విజయ ఆమెకి సమాధానం చెప్పకుండా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"అసలు... ఇదంతా నీవల్లనే. అస్సలు కనిపెట్టుకోకుండా ఆ పిల్లని గాలికి వదిలేశావ్. నీకు అసలు బుద్ధుందా?" కోపంగా అరిచాడు శ్రీధర్.

"ఏంటి నా వల్ల జరిగింది? బుద్ధా!? బుద్ధేంటి? జానకి చేసిందంత బుద్ధిలేని, సిగ్గులేని పనైతే మీరంతా బుద్ధిలేనివాళ్ళే! సిగ్గులేని వాళ్ళే! పెళ్ళయిన కొత్తలో ఆషాఢమని మావాళ్లు నన్ను యింటికి తీసుకువెళితే మీరు ఈ పద్ధతులని ఎంతగా విసుక్కున్నారు. పురిటికి పుట్టింటికి వెళ్ళినప్పుడల్లా మీరు నన్ను మిస్ అవుతున్నానని గోల చేయలేదా? ఈ రోజుకి కూడా మీకు అన్ని సుఖాలు కావాలి. అవిఏవీ జానకికి అక్కరలేదా?" అని అడిగింది విజయ.

"తనకేం తక్కువ చేశాం? చదివించాం. అందరిలా బొట్టూ, కాటుక పెట్టుకో మన్నాం. తినమన్నాం. ఉద్యోగం చేయొద్దన్నామా" అడిగాడు శ్రీధర్.

"ఎందుకు చదివించారు? ఆ మాత్రమేనా చదువుకోకపోతే ఉద్యోగం రాదని. తనకంటూ ఓ సంపాదన లేకపోతే తన బాధ్యత మీ మీద పడుతుందని. బొట్టు, రంగు బట్టలు, పువ్వులు ఇవన్నీ ఇప్పుడు చాలామంది ఆమెదిస్తున్నారని మీరూ ఆమోదించారు. అంతే. జానకికి ఏం కావాలో, ఆమె మనసూ, శరీరమూ ఏం కావాలనుకుంటున్నాయో అవి ఆమె పొందకుండా మీరంతా ఎందుకు కాపలా కాస్తున్నారు? పైగా

మళ్ళీ పెళ్ళి చేయడానికి డబ్బులు లేవంటున్నారు" అంది విజయ.

"పెళ్ళి...." శ్రీధర్ ఏదో చెప్పబోతుండగా గది బయట నుంచి కేకలు వినిపించడంతో శ్రీధర్, విజయ ఒక్క వుదుటున బయటికి వెళ్ళారు.

వంటింట్లో లుంగలు చుట్టుకుపోయి గిలగిలా కొట్టుకుంటూంది జానకి. చుట్టూ అంతా భయంతో, ఆందోళనతో అరుస్తున్నారు. శ్రీధర్ భయంతో బిగుసుకుపోయాడు.

"మీరంతా తప్పుకోండి. హాస్పిటల్‌కి తీసుకువెళదాం. త్వరగా వెళ్ళి ఓ రిక్షా తీసుకురండి" శ్రీధర్‌ని తొందరచేసింది విజయ.

శ్రీధర్ వణికే పాదాలతోనే స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు. నిద్రపోతున్న రిక్షావాడిని లేపి తీసుకొచ్చి జానకిని హాస్పిటల్లో చేర్పించారు.

మింగిన పురుగుల మందు జానకి ప్రాణాలని తీయకముందే ఆసుపత్రికి చేర్చారు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నమయ్యేసరికి పరిచయస్తులకి, స్నేహితులకి, అందరికీ జానకి ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం తెలిసిపోయింది.

కారణం ఏమిటో ఇంట్లోవాళ్ళు చెప్పనూ లేదు, వాళ్ళు గట్టిగా అడగనూ లేదు. కానీ అందరూ దాదాపు ఒకే కారణాన్ని చెప్పుకున్నారు వేరు వేరు స్వరాలతో.

ఎవడినో ప్రేమించిందంట. కుర్రాడు మోసం చేశాడంట. నెల తప్పిందంట. ఇంట్లో తెలిసిందంట-అన్నీ యిలాంటివే!

'ఇంట్లోవాళ్ళూ, బయటవాళ్ళూ అంతా ఏకమై అంతలా గుండెలు బాదుకునేంత చేయరాని పనా జానకి చేసింది' అని ఆలోచిస్తూ హాస్పిటల్లో అడుగుపెట్టింది విజయ.

విజయ వచ్చాక అంతవరకు జానకి దగ్గర వున్న విశాలాక్షి ఇంటికి బయలుదేరింది.

జానకితో బలవంతంగా అన్నం తినిపించింది విజయ. పక్కకి తిరిగి ఏడుస్తున్న జానకిని చూసి "ఛా. వూరుకో" అంది విజయ.

"ఎలా వదినా? ఎలా? రేపు డిశ్చార్జ్ చేస్తారంట. నా ముఖం అందరికీ

ఎలా చూపించను" వెక్కుతూ అడిగింది జానకి.

"అందరిలా నువ్వూ-నువ్వు చేసింది తప్పని నమ్ముతున్నావా?" అడిగింది విజయ.

జానకి ఒక్క క్షణం మౌనంగా వుండి తర్వాత మెల్లగా "ముందు నాకేం అనిపించలేదు. అందరూ నానారకాలుగా తిడుతుంటే సిగ్గుగా అనిపిస్తోంది" అంది.

"నువ్వు అలా సిగ్గుపడే పనేం చేయలేదు. నువ్విలా అధైర్య పడకూడదు. ఎప్పటిలానే వుండాలి" అంది విజయ.

"నన్ను పెళ్ళి చేసుకోమని మాధవ్‌ని వొప్పించాలని ప్రయత్నిస్తు న్నారంట. ఇందాక అమ్మ చెప్పింది. మా ఇద్దరి మధ్యా పెళ్ళి మాటలు, ఒప్పందాలు ఏం లేవు. అటువంటి ప్రయత్నాలేం వద్దని చెప్పు" అంది జానకి.

"సరే" అంది విజయ.

జానకి ఆసుపత్రి నుంచి డిశ్చార్జ్ అయి ఇంటికి వచ్చిన రెండు రోజుల తరువాత జానకిని ఉద్యోగం మానిపించి తమతో ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళిపోతామన్నారు అమ్మానాన్నలు.

"అదే మంచిది. ఇక్కడుంటే తిరిగి ఏ పిచ్చి పని చేస్తుందో? ఇప్పటికే నలుగురిలో తలెత్తుకు తిరగలేక చస్తున్నాను. నా ఇంట్లో వుంటే బాధ్యత తీసుకోవాలి. ఇలాంటి వాళ్ళతో కష్టం" అన్నాడు శ్రీధర్.

విజయ మౌనంగా జానకి వేపే చూస్తోంది.

శ్రీధర్‌తో "మధ్యాహ్నం బండికి వెళతాం" అని "నీబట్టలు సర్దుకో" అంది జానకితో విశాలాక్షి.

జానకి తన గదిలోకి వెళ్ళి పర్సుతో తిరిగొచ్చి చెప్పులు వేసుకుంటూ "వదినా వెళ్ళొస్తా" అంది.

"ఎక్కడికి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు శ్రీధర్.

"స్కూల్‌కి."

"వద్దన్నాంగా" అంది విశాలాక్షి.

"నేను ఏ వూరూ రాను. ఇక్కడుంటే మీ పరువు పోతుందం టున్నారుగా. నా బాధ్యత కూడా ఎవ్వరూ తీసుకోనక్కరలేదు. వేరే ఇల్లు తీసుకుని వెళ్ళిపోతాను" అంటూ విజయ దగ్గరికి వచ్చి "వెళ్ళొస్తా" అంది జానకి.

మెరిసే కళ్ళతో జానకిని ఆప్యాయంగా దగ్గరికి తీసుకుని చిన్నగా నవ్వింది విజయ.

తేలికపడ్డ మనసుతో బయటికి నడిచింది జానకి.